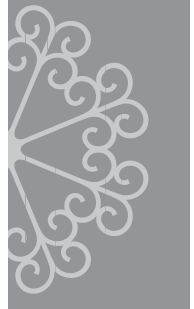

בית מדרש

422

בשבילי הפרשה

פרשת בראשית תשפ"א

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	6:07
Brooklyn, NY	5:55
Chicago, IL	5:46
Houston, Texas	6:31
Johannesburg, S. Africa	5:57
Lakewood/Deal, NJ	5:56
London, UK	5:49
Los Angeles, CA	5:58
Manchester, UK	5:54
Monsey, NY	5:55
Montreal, Quebec	5:48
Passaic, NJ	5:55
Toronto, Ontario	6:13
Yerushalayim	5:30
Zurich, Switzerland	6:17

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

בראשית חופה

ויביאה אל האדם. ודרשו שהביאה ה' אל החופה, והיה לה שושבין. וע' ב"ב ע"ה ע"א שעשה להם עשר חופות. וע' פרקי דר"א סופ"ב עשר חופות עשה הקב"ה לאדם הראשון וכו' והיו המלאכים מתופפים בתופים ומרקדים. (וע' אג"מ מכאן כופין על כלי זמר). והביאו לפרש דמה"ט תיקנו כנגדם עשר לשונות בברכת חתנים, אשר ברא ששון ושמחה וכו'.

והנה מפורש בגמרא דחופה עושה נשואין. אבל לא אמרו להדיא מהו חופה. והנה בלשונו יש דבר הנקרא חופה. אבל בראשונים נחלקו מה כוונת הגמרא בכל מקום שאמרו חופה.

וע' ברמב"ם פ"ה ה"א עד שיביא אותה לתוך ביתו ויתחיד עמה ויפרישנה לו, ויחוד זה הוא הנקרא נישואין וכו'. וע' בר"ן ריש כתובות שדחה שיטתו וכתב חופה לאו היינו יחוד אלא חופה היינו כל שהביאה הבעל מבית אביה לביתו לשם נשואין וילפינן לה מדכתיב ואם בית אישה נדרה דמשמע דכל זמן שהיא בבית אישה הרי היא ברשותו וכו'.

וע"ע תוס' יומא י"ג בשם ירושלמי שם דבתולה משיצאה בהינומא. ופ"ה ה"ב"ח ס"י ס"א דהיינו שמכסין ראשה בסודר. וכע"ז מבואר בתוס' ר"ד קדושין ג' ע"א וכו"כ בפסקי ר"ד שם רפ"ב דכתובות. ובס' המנהיג הביא ראיה לזה מקדושין י"ח ע"ב בבגדו בה כיון שפירש טליתו עליה.

ולכא' כל שיטה יפרש לענין חופה של אדם וחווה כפירושו. ועדיין לא מצינו שיטה כלשון שלנו שחופה הוא שעומדים תחת החופה.

והנה בב"י ס"י ס"א הביא מארחות חיים הל' נשואין (עמ' 73) שהביא מהעיתור דחופה אינו מה שאומרים שפורסים טלית עליהם.

והנה ברמ"א ס"י י"ה כתב וד"ל ו"א דחופה אינו יחוד אלא כל שהביאה החתן לביתו לשם נשואין, ו"א שהחופה היא שפורסין סודר על ראשה בשעת הברכה וכו' והמנהג פשוט עכשיו לקרות חופה מקום שמכניסין יריעה פרוסה על גבי כלונסות ומכניסין תחתיה החתן והכלה ברבים ומקדשה שם ומברכין שם ברכת ארוסין ונשואין ואח"כ מולכים אותם לביתם ואוכלים ביחד במקום צנוע וזה החופה הנוהגת עכשיו ע"ל. (ובעיתור ה"ל דחה השיטה דסודר על ראשיהם הוא קנין נשואין. וע' מנח"י ח"ה ל' אמאי הביאו הרמ"א ע"ש).

וע' ב"ח ס"י ס"א דמנהג דידן הוא לצאת כל השיטות ולכן פורסין סודר, שהוא חופה שלנו, לצאת מה שהביא ה"ב" בשם א"ח דזהו חופה, אף שהא"ח דחה שיטה זו ע"ש ראייתו.

דברי רבותינו

ויהי האדם לנפש חיה (א,ח) ובאונקלוס: לרוח ממללא.

אומר מרן המשגיח הגה"צ רבי חיים זאב פינקל זצ"ל: למדים אנו שמהות האדם אשר טבע בו ה"ת היא כח הדיבור, וא"כ כמה צריך להיזהר האדם בכל הגה שמוציא מפיו.

ומצינו שאמר רשב"ג "כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה" (אבות א,יז), הרי שאף שהיה בין התנאים הקדושים לא מצא טוב יותר משתיקה. וכ"כ הרמב"ם (דעות ב,ד): "וכן בדברי תורה ובדברי חכמה יהיו דברי האדם מעטים וענייניהם מרובים."

וכן דרשו חז"ל (ויק"ר ו,ז): רב כד הוי מטי להדין פסוקא הוי בכי וכו', מהו 'מגיד לאדם מה שיחוו', אפי' דברים שאין בהם ממש, אפי' שיחה קלה שאדם משיח עם אשתו, הן נכתבין על פנקסו של אדם וקוראין לפניו בשעת

דברי חכמים

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו (ב, ג)

ברכו באור פניו של אדם, קדשו באור פניו של אדם, לא דומה אור פניו של אדם כל ימות השבת כמו שהוא דומה בשבת (בראשית רבה יא, ב).

על תואר זיו פניו המאירות של מן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליוואוויץ זצוק"ל ביום השבת קודש כתב תלמידו הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל (האדם ביקר עמ' כ"ב): "ומה נהדר היה מראה אדמ"ר ביום שבת קודש, שהיתה לו אז צורה אחרת לגמרי מאשר בימות החול". וכך היה נוהג הרב וולבה זצ"ל לספר על השבוע הראשון שלו בישיבת מיר:

תחילת ביאתו לישיבה הקד' היתה ביום שלישי בשבוע. הוא ראה את המשגיח רבי ירוחם ביום שלישי רביעי וחמישי, ומה הופ'

מיתתו, ומי כותבן, עושה שחר עיפה". עכ"ל. והדברים נוראים! הקב"ה בעצמו - עושה שחר עיפה - הוא הכותב שיחתו של אדם.

וכן מצינו במגדף שנאמר 'ושם אמו שלר מית בת דברי', ודרשו חז"ל (ויק"ר לב,ה): דהוית פטטא בשלמא, שלם לך, שלום לכוון, והביאה דבר על בנה. הרי שתלו חז"ל חטאו החמור של המגדף בפטוטיה של אמו.

ומכאן נלמד למידה טובה מרובה, בדיבור טוב של האדם. דרשו חז"ל (תנחומא אמור מ,ז): כל פעולות טובות ונעימות ונחמות שעתידי הקב"ה לעשות עם ישראל, אינן אלא בשכר פעיה אחת שפעו ישראל בסיני, ואמרו כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע."

ובתוספתא (ב"ק ז,ג) דרשו דכשעמדו ישראל בסיני בקשו לגנוב דעת העליונה ואמרו 'נעשה ונשמע', ואפי' ע"ז אמר הקב"ה 'מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי', עי"ש. ונראה שלכן נקרא הדבר 'פעיה' משום שנאמר ללא כוונה, ואעפ"כ אמירה זו היא שהביאה לבני" בכל הדורות 'כל פעולות טובות ונעימות ונחמות' שעושה הקב"ה.

תע, איפוא, כאשר בליל שבת ראה שאדם אחר יושב על מקומו הקבוע של המשך גיח. הוא חשב לעצמו, שכנראה יש משגיח אחד לימות החול ומשגיח אחר לשבת. אך הוא הופתע עוד יותר, כאשר גילה בהמשך שהאדם שישב על מקומו של המשגיח, היה מרן המשגיח רבי ירוחם עצמו. כי כה שונה היה מראהו של רבי ירוחם בשבת, עד שהיה נראה כאדם אחר ממש.

מחזה זה נמשך ונשנה אצל המשגיח רבי ירוחם בכל שבוע ובכל שבת.

כי כך היה מנהגו של המשגיח, כהנהגת התנאים הקדושים (עיין שבת דף ק"ט ע"א), שהיה מכין את עצמו לשבת בשעה מוקדמת, ויושב במקומו בבית המדרש ועוצם את עיניו, ומכין את מחשבתו לביאתה של שבת קודש. ובכל שבוע בזמן כניסת השבת היו פניו פושטות צורה ולבושות צורה, ומקריי נות זיו רוחני עליון, והיה נראה כאילו אין זה אותו אדם שהיה בימות החול.

בשמחה ובטוב לבב

פרשת בראשית

יש לומר דהנה במ"ר פר' וירא נ"ד על הא דאיתא במשלי ט"ז ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו, ר' יוחנן אמר זו אשתו שנאמר אויבי איש אנשי ביתו. וע"ש, וחזי' דאפילו לא זכה והיתה אשתו כנגדו, מ"מ ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו והיינו אשתו, וא"כ י"ל דבאמת יש מזל אלא דהמזל יכול להשתנות לטובה וכדברי רש"י ע"י תפילה וזכות וא"כ זכה היינו שמזלו הרע התהפך והשתנה לטובה בזכות שרצה ה' דרכו ולפי רש"י יוצא דר"י דסוטה אזיל לשיטתו דהמ"ר דיש מזל אמנם יכול להשתנות מזלו ע"י זכותו ותפלתו.

והנה בפדר"א פ"ב איתא עד שהיה לבדו נקרא שמו אדם, ר' יהושע בן קרחה אומר על שם בשר ודם נקרא שמו אדם ומשבנה לו עזר אישה נקרא שמו איש והיא אישה, מה עשה הקב"ה, נתן שמו ביניהם י"ה אם הולכים בדרכי ושומרים מצוותי הרי שמי נתון ביניהם ומציל אותם מכל צרה ואם לאו הריני נוטל את שמי מביניהם והן נעשים אש ואש והאש אוכלת אש שנא' (איוב ל"א י"ב) כי אש היא עד אבדן תאכל. ומבו' דלאו במזל תליא מילתא אלא אם שניהם הולכים בדרכי ה' ושומרים מצותיו זכו ושם ה' נתון ביניהם, ובכך האשה עזר לו ואם לא הולכים בדרכי ה' ולא שומרים מצותיו ח"ו הרי הם אש והיא כנגדו. ודלא כשנתבאר לעיל בשם המד"ר ופירש"י בסוטה דתליא במזל אלא דיכול להשתנות ע"י זכות ותפילה.

והנה במדרש שוחר טוב על תהילים פרק נ"ט איתא מעשה בבנו של רבי עקיבא שנשא אישה מה עשה כיון שנכנס אצלו היה עומד כל הלילה וקורא בתורה, אמר לה סב בוצינא ואנהרין לי והות סבת ליה כל לילא והות קיימא ומנהרא והיא הוות ספרא וגליא מריש לסופי' ומנהרא קמיה עד דמטי צפרא, בצפרא קריב ליה ר"ע לגביה אמר לי מצא או מוצא א"ל מצא, הוי מצא אישה מצא טוב, ע"כ. ומיניה מבואר כדברי ר"י בן קרחה (בפדר"א) דאם שניהם הולכים בדרכי ה' ושומרים מצותיו זכו ושכינה ביניהם, וכן כך היה במעשה בנו של ר"ע שאשתו החזיקה לו הנר וגלגלה לו הספר עד הבוקר בליל חתונתם בכדי שיוכל ללמוד כל הלילה. ויש להוסיף דהנה איתא בפסחים ק"ב דר"י בן קרחה הוא בנו של ר"ע, וברשב"ם שם כ' שר"ע קרח היה כדאמר' בבכורות נ"ח. (וא"כ אפשר דהאי בעל המימרא בפדר"א הוא בעל המעשה במדרש, כיון שר' יהושע בן קרחה, דקרחה היינו ר"ע וראויים הדברים למי שאמרם היוצא דר' יהושע בן קרחה ס"ל כר"י דאין מזל לישראל כלל ודלא כפירש"י אלא הכל תלוי בהתנהגות של האיש והאשה, אם עושים רצון ה' יתברך שמו אז זוכים שהשכינה עמהם.

משום שלא היה בו פירות, ולכך לא היה חשקו בו ולא היה צריך לצוותו ע"ז. וביאורו דכיון שהאדמה לא הוציאה בעץ החיים טעם העץ כטעם הפרי, מזה נגרם החטא של האדם שהיה חשקו לאכול מעץ הדעת דווקא שיהיה עצו טעמו כטעם הפרי, ואילו היו כל העצים טעמם כטעם הפרי לא היה חוטא כלל.

אמנם ביונתן בן עוזיאל פ"ג פ"ז בפס' ולאדם אמר וגו' ארורה האדמה בעבורך, תרגם ליטא ארעא בגין דלא חביאת לך חובך. מבו' דנתקלה האדמה בגלל שלא הוכיחה את אדם על חובו ודלא כדפירש"י וכפירוש היוב"ע איתא בפדר"א פ"ד וז"ל אם אדם חטא ארץ מה חטאה שנתארה, אלא שלא הגידה המעשה לפיכך נתארה, ולדבריו לא היה חטא האדמה גורם לחטא האדם אלא האדם בפיקחותו ומה שהאדמה נתקלה א"ל מרק עבור שלא הוכיחה לאדם שלא יחטא ע"י שלא תוציא לו פירות.

ב. ויאמר ה' אלוקים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו (ב,יא). פרש"י עזר כנגדו, זכה עזר, לא זכה כנגדו להלחם (יבמות סג.) וע"ש בארוכה.

ואיתא בסוטה ב. אר"י א"ר מ' יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני וכו' ל"ק הא בזיווג ראשון והא בזיווג שני, ופירש"י זיווג ראשון לפי המזל ולכאור' יל"ע האיך תליא במזל והרי אין מזל לישראל כדאיתא בשבת קנ"ו. דהנולד במזל זה יהיה וכו' ופליגי התם ר"ח ור"י אי יש מזל לישראל ור"י ס"ל שאין, והביא ראייה מאברהם ע"ה שראה באיצטגונות שלו שאינו ראוי להוליד בן א"ל הקב"ה צא מהצטגונות שלך שאין מזל לישראל.

אמנם כשנעיין ברש"י שם מדקדק בלשנו שכתב: אין מזל לישראל דע"י תפילה וזכות נשתנה מזלו לטובה. מבואר דאף דמזלו לרעה ח"ו, מ"מ ע"י תפילה וזכות יהפך מזלו לטובה. ועי' תוס' שם ביבמות נ. דהקשה ממוק' כ"ח, דבני חיי ומזוני לאו בזכותי תליא מילתא, פשיטא בזכות גדול מועיל כדאמר בשבת. ומיהו לא שכיח שישתנה המזל כדמוכח בתענית כה. גבי עובדה דר"א בן פדת עכ"ל. ועי' היטב במעשה דר"א ב"פ שם, והוא נורא.

ומ"מ מבואר מדברי רש"י דע"י תפילה וזכות תהפך מזלו לטובה, וכאור' הוא הדין כלפי אישה, אמנם עדיין יל"ע אי זכה שתהא עזר עניין התלוי במזל או עניין זכות.

א. ויצמח ה' אלוקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב

ורע (ב,ט). תרגם אונקלוס ועץ החיים ואילן היא במציעת גינתא ואילן דאכלין פירוהי חכמין בין טב לביש. מבואר דעץ החיים היה אילן בלא פירות, ועץ הדעת היה לו פירות חכמין בין טוב לרע. בכלי יקר ביאר בזה למה לא הזהירו הקב"ה לאדם על שניהם יחד שלא יאכל מעץ הדעת ומעץ החיים אלא לפי שעץ החיים מטבעו שהאוכל מן העץ עצמו חי לעולם כי לא היה לו פרי כלל וטעם העץ היה כטעם הפרי אבל עץ הדעת היה לו פרי נחמד למראה כל אוכליו יאשמו לידע בין טוב לרע יותר מהצורך לפיכך קודם שאכל מעץ הדעת לא היה צריך להזהירו על עץ החיים כי לא היה נחמד למראה ולא היה בו דעת להבחין תועלת אכילת העץ ההיא כי עץ בעלמא הוא וכו' אבל אחר שאכל מעץ הדעת היה חושש פן יבחין בשכלו בתועלת עץ החיים ויאכל ממנו כדי שיח' לעולם ע"כ גורש משם. (ע"ע מש"כ הכלי יקר פ"ג פס' ו').

אולם ביוב"ע בפ"ג פכ"ב בפס' ועתה פן ישלח ידו וגו', כ' עד לו יפשוט ידיה ויסב מן פירי אילן חייא. מבואר דלעץ החיים היה פירות, כדכ' מן פירי אילן חייא, ולדבריו הבדיל למה הקב"ה הזהירו רק על עץ הדעת ולא על עץ החיים. אמנם אונקלוס לא תרגם פירי ותרגם וכען דלמא יושיט ידיה ויסב אף מאילן חייא ולא כ' מפירי אילן חייא ושיטתו אזיל, וכדתרגם כאן, וא"כ חלוקים הם האם לעץ החיים היה פירות, ואפשר דהכלי יקר באמת כתב רק על האונקלוס את ביאורו כדכתב ועץ החיים תרגומו ואילן חייא, ולשון תרגומו אזיל בפשטות על תרגום אונקלוס. אבל ליוב"ע הא דלא נצטווה על עץ החיים אף דהיה לו פירות משום שהקב"ה רצה שיאכל ממנו אם לא היה חוטא בעץ הדעת, אלא כיון דחטא הזהירו גם על עץ החיים וכמו שאבאר בסמוך.

ויש להוסיף דהנה רש"י בפ"א פ"א בד"ה עץ פרי, פ' שיהא טעם העץ כטעם הפרי והיא לא עשתה כן אלא ותוצא הארץ עץ עושה פרי ולא העץ פרי לפיכך כשנתקלקל אדם על עונו נפקדה גם היא על עוונה. ובשפ"ח שם כ' יש לתת טעם האיך תלוי חטא שלה בחטא האדם. ונראה דחטא הארץ גרם לחטא האדם דהנה העץ שאכל אדם הראשון אתרוג היה שטעם עצו ופירו שווה (בר' ט"ו ח') והוא דבר חידוש, והיה חשק האדם לאכול מעץ כזה ובא לידי חטא וכו' ע"ש. ולפי"ז י"ל דרש"י כהאונקלוס ס"ל וכמו שנתבאר דהא דלא נצטווה על עץ החיים

The Beis of Bereishis: Keys for Life

Harav Hagaon Yaakov Moshe Katz Shlita

The first word in the Torah, *bereishis*, starts with the letter *beis*, and the Midrash offers several reasons for this. One reason is that the letter *beis* alludes to the idea that although the Torah discusses the creation of Olam Hazei, in truth there is another realm of creation: Olam Haba. The *beis* of *bereishis* indicates this duality, conveying that there's a purpose in the creation of this world, which is to act as a corridor to the next world. So within the creation of Olam Hazei itself there is an allusion to a second world, that of Olam Haba.

In this vein, the *Mesillas Yesharim* begins with the famous words:

יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו. והנה מה שהורונו חכמינו זכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו.

What is the purpose of creation? What is a person here in this world for? To attain Olam Haba, as alluded to in the *beis* of *bereishis*.

The Chofetz Chaim adds that when a person creates something, he doesn't do so with no purpose, so when Hashem created the world — a tremendous world with so much in it — He surely had a *tachlis* for it. Our *avodah* is to think a little bit — why did Hashem create me and the whole world? The answer lies in the *beis* of *Bereishis*: so that we can reach Olam Haba, through the mitzvos we do, so we can enjoy the pleasure of the Shechinah's radiance.

Beis is for Brachah

The *Midrash Rabbah* offers a different reason why the Torah begins with *beis*: *beis* is the first letter of the word *brachah*. This teaches us that Torah brings *brachah*; the essence of Torah is *brachah*, and Torah brings all the *brachos*, in this world and the next. The Torah starts with *beis*, for *brachah*, and ends with *Vezos habrachah* as well. That's why we start *Torah Shebe'al Peh* with *brachos*. Right after reciting *Birchos HaTorah* in the morning, we say the *pesukim* of וַיִּשְׁמְרֵךְ ה' יְבָרְכֶךָ ה' which conveys that Torah brings

brachah. The first *kapitel* in *Tehillim* conveys this message as well, as the Gemara in *Avodah Zarah* teaches that when a person learns Torah and keeps the Torah, his dealings prosper and he becomes a successful person.

Accordingly, the *beis* at the beginning of the Torah teaches us that Torah and mitzvos are what bring true happiness and blessing to a person's life.

The Wiles of the Yetzer Hara

Later in Parshas Bereishis, we see the opposite as well. When the *yetzer hara* incites Chava to do the first-ever *cheit*, he tells her that if she and Adam eat from the Eitz Hadaas, לא מוֹת תָּמֹתוּן — you won't die. In other words, he was expressing that it's not bad for you to do *aveiros*; on the contrary, it will be very good for you, and you'll gain from it: הֲיִיתֶם בְּאַלְקִים. That's the power of the *yetzer hara*.

The Vilna Gaon, in *Aderes Eliyahu* (3: 4 and 13) notes that we see from here how the *yetzer hara* causes people to stumble and transgress. First, he assures a person, לא מוֹת תָּמֹתוּן — if you're not learning Torah and keeping mitzvos, nothing bad will happen to you. Then he adds, הֲיִיתֶם בְּאַלְקִים — if you do an *aveirah* you'll benefit.

The Ohr Hachaim explains that the *yetzer hara* told Chava that everything else in the garden was not comparable to the fruit of the Eitz Hadaas: לא תאכלו — it's as though you're not eating — but if you eat from the Eitz Hadaas, wow, you'll have such unimaginable pleasure."

That's the power of the *yetzer hara*: he makes the *aveirah* taste sweet and *geshmak*. מִיָּמִים גְּנוּבִים יִמְתְּקוּ. But the truth is what Yosef told the wife of Potifar, when she tried to make him transgress: "You're married already, there's not really such a big difference."

The *avodah* of breaking the *yetzer hara* involves putting things in the proper perspective and realizing, as the Gaon teaches, that any pleasure that transgressors enjoy, Hashem gives in different, permitted ways to those who refrain from transgression. Not only does a person not gain

from doing *aveiros*, then, he actually gains much more by not doing *aveiros*. Yet the *yetzer hara* tries to convince us of the opposite, that we won't lose from doing an *aveirah*, and we'll actually gain. He fools us by telling us that *aveiros* will benefit us.

Why does the *yetzer hara* do this? The Gemara (*Bava Basra* 16) says it's because the *yetzer hara* has three jobs: he's the *yetzer hara*, the Satan and the Malach Hamaves. First, he seeks to make people sin, then he prosecutes them in Shamayim and lobbies for them to be punished, and finally, as the Malach Hamaves, he imposes the punishment.

The number one thing to realize is that the *yetzer hara* is the big enemy — he's trying to fool you. Knowing this can help us overcome the *yetzer hara*, because we'll recognize that the *aveirah* is one big bluff. When the *yetzer hara* tries to make you feel that "Wow, you have to have this, it's going to be so great if you have it and you're not going to lose anything, you'll just gain" — you'll know that he's trying to fool you. Understanding that he's your enemy, who's out to kill you, will help you not listen to him.

Furthermore, the *yetzer hara* is actually nourished from the *kedushah* of a person. Just as the snake incited Chava to sin because he wanted to marry her, the *yetzer hara* comes, and, *al pi sod*, draws upon the *kedushah ha'adam* when he causes him to sin, sapping away that *kedushah* and taking it for himself.

When the *yetzer hara* tries to get you to sin, then, he is trying to trick you and take your *kedushah* for himself. He's like someone who's trying to convince you to do something because he wants to steal from you. Are you going to listen to him? Are you going to fall into his trap?

The *avodah* of a person is to realize that Torah is *beis* — that learning Torah and keeping the mitzvot are the real good in this world and bring a person genuine happiness. The *yetzer hara* is trying to sell you that *aveiros* are sweet and *geshmak* and that you don't lose anything from not learning and not keeping mitzvot.

Cost-Benefit Analysis

In the Viduy of Yom Kippur we say: ולא שוה לנו, and that's the main recognition necessary for *tehsuvah*, because a person sins only because he thinks it will bring him some benefit. But on Yom Kippur we recognize — and this is really the *avodah* of the whole year — that transgressing is just not worth it. The *yetzer hara* blows everything out of proportion and makes us feel that we *must* have this, and without it we're missing out in life, but really it's one big bluff, and we can do very well without it.

The Ohr Hachaim derives this idea from the *passuk*: וַיִּדְעוּ כִּי עִירָמָם הֵם. The Gemara (*Sotah* 3) teaches that a person sins only because he doesn't think straight: אין אדם עובר עבירה אלא כנכס בו רוח שטות. That's the power of the *yetzer hara*. After the *cheit*, however, the person looks back and wonders, was it really worth it? What a shame — he lost so much because of the sin: וַיִּדְעוּ כִּי עִירָמָם הֵם, he's stripped of so much good.

This message is conveyed, as well, by the *Mesillas Yesharim*, in *Shaar Hazeirus*, when he encourages us: בואו ונחשב חשבונו של עולם. The main

way we overcome the *yetzer hara* is by constantly reminding ourselves — it's not enough to just learn it once — that Torah is *brachah*, that keeping the mitzvot is happiness, and that doing *aveiros* is terrible and bitter: רע ומר עזבו את ה'. *Lashon hara* is terrible — it makes you suffer. We need to tell ourselves how much we suffer from *lashon hara*. *Nebach*, we hear of so many people losing their *parnassah*, losing their jobs, getting sick — it's terrible. *Cheit* is bad. Torah and mitzvot are *brachah* and happiness. That's what helps us be *misgaber*.

The Beis Halevi cites the *Zohar's* explanation of why the Eitz Hadaas is called עץ הדעת טוב ורע: it's because the *yetzer hara* has the power to take what's really good — Torah — and make you think that it's bad — oh, it's so hard for me, I'm uncomfortable, it's not me, I'm too tired to do it.... But when it comes to the evil in this world, he presents it as something that's *geshmak*: ooh, this is you, you can relate to this, this excites you, now we're talking! That's עץ הדעת טוב ורע — it makes what's really good look like bad, and what's really bad look like good. The *avodah* of a person, then, is to constantly strengthen himself in this area.

Will You Resemble Hashem?

Later in the *parashah*, regarding the creation of Adam, we learn that Hashem made a person *b'tzelem Elokim*. It's so important to constantly remind ourselves who we are and what *kochos* we have, beautiful *kochos* to resemble Hakadosh Baruch Hu.. The Alter of Kelm said about his rebbi, R' Yisroel Salanter, that if the people who espoused the theory of evolution would have seen R' Yisroel Salanter they never would have claimed that people descend from monkeys.

Regarding the *passuk*: וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשָׁמַת חַיִּים, the Ramban says: מאן דנפח מדליה נפח. We possess a *chelek Eloka mimaal*, and we are capable of rising to great heights, through Torah and mitzvot. Besides the reward and good we receive in Olam Haba, Torah and mitzvot bring us to such great heights. We all have those people that we look up to and think, *wow, what a mensch!* That's what Torah and mitzvot do to a person — they uplift us, allowing us to reach our purpose as human beings and access the heights we all have inside of us, to be a *tzelem Elokim*, and not, *chas v'shalom*, the other way.

The Ohr Hachaim, at the end of the *parashah*, says that the *avodah* of a person is to raise the *guf* and use it for *ruchniyus*, turning it into a *tzelem Elokim*. But because the Dor Hamabul sinned with *znus*, that lowered them, making them deserving of the description הוא בְּשֵׁר. When a person's eyes are constantly connected to *ervah* it lowers him, turning him into one *shtick basar*, and even the *neshamah* goes away from him.

Who are you? What are you? Are you a *shtick neshamah* and your body is a vessel for the *neshamah*, or the other way around?

This is the height that every Yid has. Don't lose it! It's worthwhile to guard your *tzelem Elokim*, and through that we'll be *zocheh* to all the *brachos*.

Hashem should help that we should be *zocheh* to a year full of Torah and mitzvot — and, automatically, happiness and *brachah*.